UMBRELA ATLETISMULUI

ÎN PRAGUL PRIMĂVERII

În lipsa elitei atletismului feminin din România (Viscopoleanu și Silai, nerestabilite, Bonci și Bufanu, accidentate, Manoliu, Peneș, Cataramă, fără probe „indoor"), fetele noastre nu au cucerit flori și metale prețioase la Jocurile europene pe teren acoperit. Dar a venit, în sfîrșit, 9 martie, pe care o putem considera ziua băieților, a atleților noștri. În această zi s-a spart gheața! În această zi atletismul nostru feminin a trebuit să ofere trei buchete de flori acelora care au cucerit medalii în întrecerea continentală în probele de 50 m garduri, săritura în înălțime și triplusalt. Este, și doresc să-l consider astfel, cel mai frumos dar făcut de băieți atletelor noastre, acelora care pînă acum au dus greul în toate întrecerile de mare anvergură. Iată că, începînd din 9 martie, atletele nu se mai simt singure; ele știu că în clasamentele pe națiuni (vezi J.O.) băieții sînt, așa cum le stă bine, alături de ele. Și aceasta dă întotdeauna aripi. Atletele din România primesc aceste trei — hai să le zic — mărțișoare de bronz de la Belgrad, aceste trei medalii, care în cel mai scurt timp pot străluci ca aurul.

Aripile atletismului nostru nu s-au frînt la „europenele '69". Deși echipa a fost cea mai tînără, aceasta nu trebuie să mai constituie o scuză (medaliile ne scutesc de acest lucru), ci mai degrabă trebuie salutat curajul acelora care îndrumă acest sport atît de pur, atît de neviciat de arbitraje eronate sau denaturate. Cel care practică atletismul va fi întotdeauna împăcat cu gîndul că rezultatul său este stabilit de un cronometru „made în Swiss", de o ruletă precisă, că materialul la aruncări a fost cîntărit ca la farmacie. Aceasta este o lege sfîntă, intangibilă a atletismului. Din acest motiv rezultatul său va fi mereu concret și ușor de apreciat prin simpla metodă a comparației cu alte performanțe. Este poate cauza cauzelor pentru care toată lumea devine peste noapte „specialist" în aprecierea valorică a atleților de pretutindeni, fiindcă 8 metri au aceeași valoare la Polul Nord ca și la Polul Sud. Din păcate, acest criteriu de apreciere, la îndemîna oricui, devine deseori o frînă în dezvoltare. Putem convinge lumea toată că eșecul echipei X se datorește arbitrajului, jocului dur, lipsit de fair-play, al adversarilor, că rezultatul a fost influențat de galeria puternică a localnicilor etc., etc. Dar ce argument și scuză ieftină să aibă atletul? Din fericire pentru el și pentru sportul pe care-l practică, nici unul. Din această dură, dar într-adevăr sportivă apreciere, în care nu se admit scuze, mistificări sau orice doriți dv, atletismul nostru a ieșit victorios. A pierdut poate priza la public, a pierdut poate chiar și simpatia multor președinți de cluburi mari, a avut și mai are mulți sceptici, dar atunci cînd este vorba care pe care, la acel concurs ce se cheamă Jocurile Olimpice, în fond campionatul mondial al atletismului, atunci, el, atletismul românesc a ieșit victorios cu aur și argint.

Așadar, propun să excludem paralelismul dintre rezultatele tînărului nostru grup la „europene" și rezultatele medaliaților cu aur de la Belgrad. Să apreciem numai intrinseci aceste cifre ca să constatăm că, totuși, el nu a făcut numai un simplu act de prezență, ci mai degrabă un rodaj util pentru concursuri viitoare în care vor fi vioara întîi. În acest caz bilanțul este pozitiv. Iar pe cei tineri să-i scutim deocamdată de o analiză aspră, spartană. Pînă la München mai e tot timpul. Dar atunci să o facem, fără cruțare, așa cum stă bine în atletism.

O ultimă idee despre Jocurile europene de la Belgrad. Cei 17 campioni din 1968 de la Madrid au fost doar outsideri sau fără medalii la Ciudad de Mexico. Campionii olimpici din țara aztecilor, ca V. Viscopoleanu, V. Saneev, M. Gummel, D. Hemery, au stat la Madrid pe treptele inferioare ale podiumului învingătorilor, în timp ce Rita Schmidt, N. Cijova, Ter-Ovanesian, V. Gavrilov nu au văzut strălucirea aurului mexican. Mă gîndesc că nici Pertea, nici Corbu și nici Șerban Ioan nu au cucerit de data aceasta medalii de aur. Îi așteaptă în schimb Atena, în luna septembrie.

★

A venit primăvara. Piteștii o confirmă. Crosul de selecție pentru echipele naționale, desfășurat într-un cadru încă hibernal, deschide noua stagiune în aer liber. Ștafeta s-a predat. Nu mai ninge. Sper că putem închide umbrela peste atletismul de sală.

Iolanda BALAȘ-SOTER

În sala din Parcul 23 August, „Cupa Rapid" a urmat concursului studenților de săptămîna trecută. O curiozitate sau un refugiu, nu știu cum să califice noul fenomen. Săritorii în înălțime s-au refugiat la triplusalt, cei de la triplu la garduri, dar unde să se fi refugiat săritoarele în înălțime și cele de la cursele de garduri? În orice caz, aceste două probe nu au cunoscut cîștigătoare în cadrul cupei de la acest sfîrșit de săptămînă. Nu s-au mai desfășurat din lipsă de concurente. Nici măcar un solo nu s-a putut urmări într-una din aceste probe. Sînt două probe în care am prezentat olimpici la Mexico!

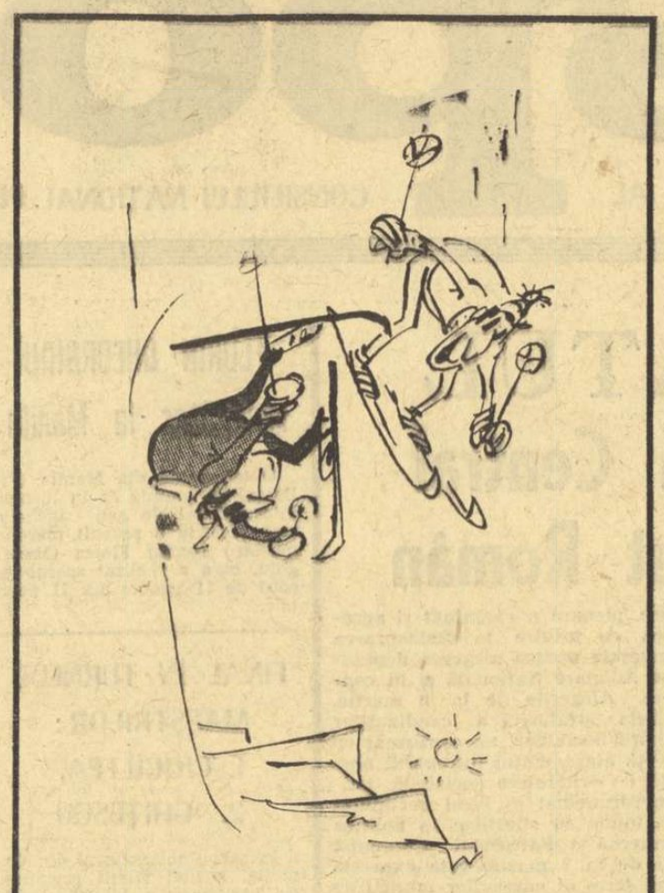

— Nae, îmi lași mie bonurile tale de masă?

Desen de MATTY

POST RESTANT

DRUMUL A FOST LUNG...

Tovarășe redactor,

Despre prestigiosul succes obținut de luptătorii români la Mar del Plata, „Sportul" a scris din belșug și cu entuziasmul firesc. Corespondențele de la fața locului, comentariile redacției, fișele biografice și suculentul omagiu al lui Victor Bănciulescu au subliniat cum se cuvenea frumoasa performanță sportivă românească reușită în îndepărtata Argentină. Elogiul pe care vreau să-l aduc și eu acum celor patru tricolori ar putea părea, de acea, de prisos. Dar cum eu cred că despre un lucru bun — și luptătorii noștri au reușit, fără nici o flatare un asemenea lucru bun, aș spune: excepțional — deci, după cum zic, despre un lucru bun nu e niciodată nici prea mult și nici prea tîrziu să pomenești, îmi îngădui să-mi alătur — din toată inima — felicitările la corul celor care au făcut-o înaintea mea.

Doi campioni mondiali, un vice-campion și o meritorie — și destul de elocventă și ea — medalie de bronz într-un sport care altădată nici că figura în nomenclatorul întrecerilor internaționale!

Drumul acesta de la nimic la podiumul celor mai buni, e, te rog să mă crezi, tovarășe redactor, destul de lung.

Eu îmi amintesc bine ce erau luptele înainte, la noi. Ca sport în sine, ca sport amator, el nu exista. Frumoasele ambiții înaripate de fiorii unei lăudabile pasiuni ale celor cîțiva elevi ai maestrului Scurtu de la „Tir" de a-și măsura forțele pe salteaua așezată în cine știe ce anonimă „sală de sport" dintr-o mahala oarecare a Bucureștiului, era o adevărată îndrăzneală, dacă nu direct un nonsens.

Activitatea ceva-ceva mai înfiripată pe care o desfășurau unele cluburi în Ardeal nu anulează cu nimic temeinicia observațiilor mele.

Drumul a fost lung...

Mai întîi, în epoca romantică — aș numi-o — a fost parcă, profesorul de gimnastică Preoțescu, un atlet de clasă, care, probabil pentru ca să nu fie dat afară din învățămînt, apare mascat în exhibițiile sale de la „Sidoli".

Drumul a fost lung....

A venit, apoi, epoca luptătorilor profesioniști propriu-ziși. Au apărut Mitică Dona, Petrică Sonda, Constantin Anghelescu, Jean Chirtop și Colev, care-și măsurau puterile cu suficient succes la trîntă cu unele vedete mondiale ca Podubnîi, Zbiszko, Ulrich, Zaikin, în partide mai mult sau mai puțin trucate.

Drumul a fost lung...

După aceea într-o perioadă de mare audiență la public — au început „circurile" finlandezului Huntanen, cu Padubov, cu Martinoff, cu Kujampee, cu — acum — îmbătrînitul dar încă vigurosul Zaikin etc., cu rezultatele planificate, determinate de simpatiile pe care și le mărturiseau spectatorii.

Drumul a fost lung...

La un moment, pe lîngă mai maturii Anghelescu și Chirtop, au apărut și unii luptători români mai tineri. Îmi amintesc, acum, cînd scriu aceste rînduri, de Drăghicescu, de Ioanițiu, de Slave — dar poate c-or mai fi fost și alții.

Drumul a fost lung și de aceea, iată, pentru mine strălucita izbîndă reușită peste ocean de către luptătorii noștri capătă semnificații și valori speciale.

E ceea ce am ținut să arăt aici.

Al d-tale,
V. T. RANU
P. conf. c. grigoriu

FONDIȘTII ROMÂNI AU CONFIRMAT

A doua ediție a campionatelor balcanice de schi s-a bucurat de o excelentă organizare a întrecerilor, delegațiile oaspete declarîndu-se, în unanimitate, mulțumite. Evident, faptul ne bucură. Satisfacția cea mare, după concursurile recent încheiate, ne-a fost însă prilejuită de comportarea excelentă a schiorilor români.

Înaintea startului, majoritatea specialiștilor îi indicau drept favoriți în probele de fond pe sportivii bulgari și iugoslavi. Aceste previziuni au fost infirmate de evoluția fondiștilor români care au obținut succesul în trei din cele patru curse cîte a cuprins întrecerea. Astfel, juniorii ne-au asigurat victoria în ambele curse rezervate lor. Întrecerea individuală pe 10 km a fost dominată clar de ei, în primele șase locuri România avînd trei reprezentanți. Cîștigătorul titlului balcanic, Vasile Papuc, a dovedit că este un fondist cu frumoase perspective, că, pregătindu-se, în continuare cu aceeași conștiinciozitate, poate aspira în viitor la performanțe tot mai valoroase, iar trecerea sa la seniorat va coincide, sperăm, cu afirmarea schiului nostru de fond. Și coechipierii lui Papuc — Gheorghe Voicu, Gheorghe Gîrniță și Nicolae Vestea — au demonstrat certe calități, a căror cizelare poate asigura apariția unei pleiade de fondiști redutabili. Condițiile de care dispun la ora actuală practicanții alergărilor pe schiuri din țara noastră sînt dintre cele mai bune, existînd confirmat încrederea ce i se acordă și, avînd în vedere tinerețea și vigoarea sa, apreciem că poate progresa tot mai mult.

Cîștigînd și ștafeta, juniorii și-au confirmat clasa, dar seniorii nu au reușit același lucru și acest fapt a demonstrat că sportivii noștri nu pot încă realiza, într-un interval de 24 de ore, două performanțe ridicate.

Nu putem încheia aceste rînduri fără a aminti de priceperea și devotamentul pe care le-au dovedit în asigurarea unei pregătiri cît mai bune antrenorii Gheorghe Olteanu și Orest Frățeanu.

Paul IOVAN

„CUPA RAPID"

Sala din parcul „23 August" a găzduit sîmbătă și duminică unul dintre ultimele concursuri ale actualului sezon atletic pe teren acoperit: „Cupa Rapid"

Participarea a fost destul de slabă, în special în probele feminine, unde au concurat cîte 4—5 atlete (la lungime și greutate), sau chiar una singură. Dintre rezultate, puține ar merita o mențiune. Remarcăm însă în mod deosebit evoluția maestrului sportului Petre Astafei la săritura cu prăjina. El a intrat în concurs la 4,70 m, trecînd cu mare ușurință din prima încercare, ca de altfel și la înălțimea următoare de 4,85 m. Doar puțin i-a lipsit pentru a trece apoi la 5,05 m, performanță superioară atît recordului de sală (5,01 m), cît și celui în aer liber (5,03 m). Ținînd cont de forma bună în care se află primii noștri prăjiniști, Astafei și Pistalu, se așteaptă cu interes duelurile lor în aer liber, care vor prilejui, desigur, întîlniri atractive și performanțe de valoare, noi recorduri ale țării.

Alte rezultate: BĂRBAȚI — **50 m:** M. Zaharia (Rapid) 5,9, M. Georgescu (C.A.U.) 6,0; **50 mg:** V. Răuț 7,4, V. Cristescu 7,4 (ambii de la Rapid); **înălțime:** M. Mitilecis (C.A.U.) 1,95, C. Semen (Rapid) 1,90; **prăjină:** Gh. Cărăian (C.A.U.) 4,40, Fl. Coman (C.A.U.) 4,20, C. Lihu (C.S.Ș.) 4,00; **lungime:** D. Bădini (Steaua) 7,26, Șt. Lăzărescu (Dinamo) 7,25, M. Zaharia 7,09, V. Dumitrescu (Dinamo) 7,02; **triplu:** G. Bloos (Rapid) 15,31, V. Purecel (Steaua) 15,14. FEMEI — **50 m:** V. Enescu 6,7, G. Drăghici 6,9 (ambele de la Rapid); **lungime:** V. Enescu 5,38. **Pe echipe:** 1. Rapid — 102 p, 2. C.A.U. — 68 p, 3. Steaua — 47 p.

NICOLAE D. NICOLAE
corespondent

JOCUL DE POLO VA DEVENI MAI DINAMIC

Este cunoscut faptul că jocul de polo pe apă trece prin mari dificultăți tehnico-spectaculare, dificultăți ce l-au pus în situația de a fi luat în discuție de către congresul C.I.O. pentru a fi sau nu menținut în programul J. O.

La această criză au contribuit în egală măsură jucătorii, tehnicienii, dar mai ales prevederile greoaie, uneori confuze, ale unui regulament de mult depășit. Tocmai de aceea, F.I.N.A., analizînd regulamentul de polo la congresul de la Ciudad de Mexico (octombrie 1968), i-a adus substanțiale ameliorări, urmărind cîteva idei precise:

— dinamizarea și creșterea spectacolului sportiv prin limitarea păstrării mingii într-o acțiune ofensivă la 45 de secunde;

— sancționarea promptă a greșelilor comise în timpul jocului, prin eliminări temporare care vor înlocui punctele de penalitate;

— schimbarea permanentă a jucătorilor după fiecare gol înscris, care va duce, de asemenea, la un plus de dinamizare a disputei sportive;

— înregistrarea greșelilor grave personale (la cea de a treia jucătorul va fi eliminat cu drept de înlocuire) va frîna în mod sigur jocul dur, obstrucționist.

Noile modificări ale regulamentului au fost deja aplicate (în mod experimental) în campionatele de iarnă din R. D. Germană, U.R.S.S. și Iugoslavia și chiar în recentul campionat de juniori al Bucureștiului.

Ce perspective se întrezăresc? Într-adevăr, jocul va deveni mai dinamic, mai spectaculos, jucătorii din apă fiind în permanență în plenitudinea forțelor fizice. Acțiunile ofensive vor deveni mai rapide și mai variate, echipele fiind nevoite din nou să se gîndească la cît mai multe demarcări și contraatacuri. Totodată, numărul greșelilor grave va scădea considerabil, deoarece de acum înainte ele vor atrage nu numai eliminări de 1 minut, dar și eliminarea definitivă (la a 3-a greșeală) din joc.

În ceea ce privește tactica păstrării balonului în scopul menținerii unui rezultat, aceasta va dispare în mod indiscutabil. Mai mult chiar, tehnicienii și sportivii vor trebui să găsească metode cît mai eficiente pentru a duce la bun sfîrșit fazele ofensive în limita celor 45 de secunde. Se conturează, deci, o schimbare radicală în acest joc în favoarea creșterii laturii spectacular-propagandistice.

Totul va depinde acum de sportivi și antrenori, care vor trebui să-și intensifice pregătirile în aceste direcții, ca și de corpul de arbitri, datori să favorizeze jocul în mișcare în spiritul noului regulament.

dr. Ion DRAGAN
arbitru internațional

MARIANA CIOGOLEA CÎȘTIGĂTOARE A „CUPEI 8 MARTIE"

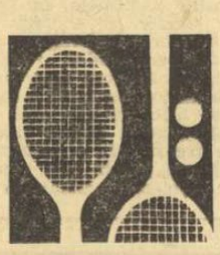

În sala Steaua s-au încheiat întrecerile de tenis dotate cu „Cupa 8 Martie". Concursul a întrunit la start cele mai bune elemente de care dispune tenisul feminin bucureștean. Partidele s-au ridicat la un nivel tehnic mediu, excepție făcînd semifinala dintre Mariana Ciogolea și Julieta Boboc. Prezentîndu-se în maximum de formă, Mariana Ciogolea a dominat cu autoritate toate întîlnirile, dovedind că în acest an ea poate aspira chiar la titlul de campioană republicană. Adevărata finală din punct de vedere tehnic ne-a fost oferită în semifinale. După o luptă prelungită, în care ambele jucătoare au făcut risipă de energie, au efectuat schimburi spectaculoase, cu lovituri variate și cu dese incursiuni la fileu, Mariana Ciogolea, cu un plus de condiție fizică, a învins-o pe Julieta Boboc cu 4—6, 6—2, 6—4. În finală, Agneta Kun, cu un antrenament sumar, nu a reușit să-i pună mari probleme Marianei Ciogolea. Ultima a cîștigat cu 6—3, 6—3.

La junioare, Elena Takaci a cîștigat de o manieră netă toate întîlnirile. Celelalte rezultate: simplu senioare, sferturi de finală: Agneta Kun-Sanda Dron 6—3, 1—6, 6—4, Ecaterina Horșa-Aurelia Cîrnaru 6—4, 3—6, 6—3, Mariana Ciogolea-Valeria Balaș 6—2, 6—2, Julieta Boboc-Elena Takaci 6—0, 6—2; semifinale: Agneta Kun-Ecaterina Horșa 6—4, 2—6, 6—4; simplu junioare, semifinale: Zoe Tudose-Elena Cotuna 6—3, 2—6, 6—1; Elena Takaci-Adriana Călina 6—4, 6—1.

SANDU IONESCU, coresp.

PRINTRE CULOARE...

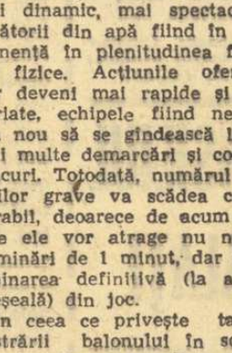

● În săptămînile care urmează, o serie de înotători români vor fi angrenați în mai multe concursuri internaționale: V. Costa, A. Șoptereanu și D. Naghi la „Marele premiu al ziarului Komsomolskaia Pravda" (Minsk 17—23 martie); Cristina Balaban, Anca Andrei și Nicoleta Ștefănescu la „Trofeo dei Navigli" (22—23 martie, la Milano); D. Turcanu, M. Movanu, E. Manolescu, R. Diaconescu la „Memorialul Satarov" (Sofia 29—30 martie); L. Copcealău, A. Mihăescu, E. Manolescu și Gh. Lupu la Berlin (14—15 martie).

● Primele reuniuni ale etapei municipale din cadrul campionatului republican de primăvară au adus pe blocstarturile piscinei Floreasca înotători de toate vîrstele. A fost un concurs lung, anost, încheiat cu multe, foarte multe rezultate modeste. Cauza principală a multitudinii cifrelor slabe o constituie lipsa de pregătire la un nivel ridicat a majorității înotătorilor bucureșteni. Mai precis, a celor care, nefiind deocamdată susceptibili de a intra într-unul din loturile naționale de seniori sau tineret, nu pot efectua decît 2—3 antrenamente pe săptămînă.

Din noianul de rezultate desprindem cîteva: Anca Mihăescu 1:22,2 și Liliana Burlacu 1:23,5 la 100 m bras; Agneta Sterner 1:12,0 la 100 m delfin; G. Popovici 10:48,9 la 800 m liber; Anca Groza 2:31,1 la 200 m liber; L. Copcealău 2:26,8 și Georgeta Dragnea 2:50,5 la 200 m spate.

„BOLIZII DE FOC" 2

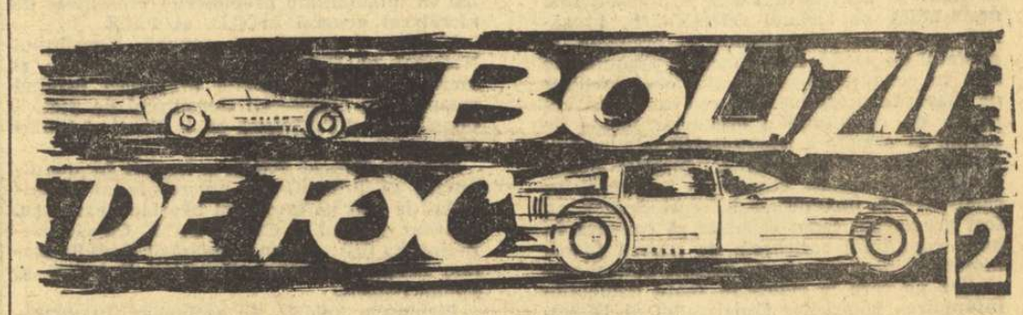

Automobilismul s-a născut din... ciclism. Cel puțin așa ne asigură unii dintre cei mai prestigioși specialiști în domeniul istoriei vehiculelor cu patru roți. Evenimentul-cheie a avut loc la 23 aprilie 1887, cînd Paul Faussier, directorul ziarului „Le Sport Vélocipedique", a organizat un concurs de „trăsuri fără cai" pe distanța Pont de Neuilly — Versailles (31 km). Era epoca în care trei tineri parizieni, pasionați de tehnică, încercau să propulseze curioasele biciclete cu roți inegale, numite velocipede, prin forța aburului.

Inițiativa lui Faussier a stîrnit furia sportivilor vremii, care nu vedeau cu ochi buni „motorizarea" velocipedului, și la concurs nu s-a prezentat decît un candidat: Georges Bouton. Instalat într-un triciclu cu căldare cu aburi, el a parcurs distanța impusă într-o oră și patruzeci de minute. Cîțiva spectatori prezenți pe parcurs au fost impresionați de viteza „bolidului" lui Bouton, iar un sportiv englez, aflat la fața locului în calitate de cronometror, a declarat că pe anumite porțiuni ale drumului s-a mers cu 60 km pe oră.

Această probă automobilistică a deschis calea altora, disputate tot în Franța, și devenite celebre: Paris-Rouen, Paris-Bordeaux-Paris, Tour de France. Publicul, din ce în ce mai interesat de noile spectacole pline de peripeții, inundă traseele, se precipită spre punctele de plecare și sosire, manifestă o deosebită admirație pentru cei dintîiași ai vitezei, care pe timpul acela întruneau într-o singură persoană pe constructor și pilot: Emile Levassor, Amedée Bollée, Panhard, frații Michelin, frații Peugeot, frații Renault.

Vehiculele de concurs se perfecționează, devin mai rapide, folosesc drept sursă de energie nu numai aburul dar și electricitatea, gazul, petrolul, aerul comprimat. Apoi cursele iau amploarea unor competiții internaționale. În primul an al secolului nostru, un Mecena al sporturilor mecanice, publicistul de origine americană James Gordon Bennett, stabilit în Franța, creează o cupă pe care o botează cu numele său și care rămîne prototipul întrecerilor de anvergură. Imediat după aceasta, apar concursurile de lungă distanță prefigurînd raliurile internaționale din ziua de astăzi: Paris - Berlin, Paris - Viena, Paris - Madrid. Acesta din urmă, desfășurat la 1903, s-a încheiat printr-o catastrofă (6 concurenți și-au găsit moartea, printre care și Marcel Renault, fondator, împreună cu fratele său Louis, al cunoscutei firme de automobile), iar autoritățile au fost nevoite să-l suspende.

Anumite împrejurări au făcut ca primele curse să se desfășoare în Franța. Dar automobilismul a găsit teren de dezvoltare și în alte țări. Italienii iau startul în cel dintîi concurs la 1898. Peste 7 ani, sicilianul Vincenzo Florio inițiază o cupă disputată la Brescia, din care s-a născut una dintre cele mai vechi și mai cunoscute curse din lume: Targa Florio. În Germania, sportul volanului debutează grație inventatorilor Gottlieb Daimler și Karl Benz și se ilustrează prin prima mașină cu adevărat modernă a epocii, un Mercedes cu 4 cilindri. Americanii încep și ei cursele; Henry Ford devine, după exemplul europenilor, constructor și pilot în același timp, iar Wiliam Vanderbilt creează în 1904 o cupă care i-a purtat numele.

O mașină Fiat cu motor de avion, model 1908. Ea a fost reconstruită de curînd pentru o probă de coastă

PILOȚII DIN GARDA VECHE

Automobilismul competițional a depășit 70 de ani de existență. Legat de interesele uneia dintre cele mai mari industrii moderne, el a cunoscut o dezvoltare extraordinară, ajungînd în zilele noastre la 15—20 000 de întreceri pe sezon. În acest păienjeniș de concursuri, pe care federația internațională (Fédération Internationale de l'Automobile) îl dirijează tot mai anevoie, capul de afiș îl dețin cursele „Grand Prix", reunite începînd din 1950 sub numele de campionatul mondial pentru automobile de „formula 1". În aceste curse tehnica automobilistică a pornit pe calea progresului (cu numeroase influențe pozitive pentru construcția de serie), iar pilotajul a devenit o adevărată artă propulsînd pe primul plan al actualității vedete nu mai puțin celebre decît cele din lumea filmului, a teatrului, a literaturii sau a boxului.

În trecut, ca și astăzi de altfel, piloții de „Grand Prix" erau oameni de o constituție temperamentală aparte. Conștienți că practică unul dintre cele mai periculoase și costisitoare sporturi (prețul unei mașini actuale pentru campionatul mondial ajunge pînă la 100 000 de dolari), că fac parte dintr-o supraelită adulată de o armată de fanatici, ei manifestau o pronunțată tendință de a se mișca într-un cerc închis. Despre profilul psihologic al unor asemenea oameni s-a spus nu o dată că este asemănător cu al gladiatorilor sau cu al matadorilor de corride, că pe Nuvolari natura l-a plămădit din același aluat ca pe Manolete, prietenul și eroul drag al lui Hemingway.

Timpul în care au trăit, condițiile tehnice și sociale ale epocii au imprimat acestor ilustre personaje trăsături specifice. Uriașul Vincenzo Lancia, unul dintre primii campionissimi italieni, era înflăcărat și bătăios; Alfonso de Portago, tînărul spaniol mort în 1957 în cursa Mille Miglia, avea o fire vulcanică; Harry Schell, francezul de origine americană, conducea atît de periculos și de neprevăzut încît amuțea tribunele. Unii dintre vechiiași ai volanului erau oameni simpli și modești ca Felice Nazzarro, prietenul și amicul lui Lancia. Începînd să lucreze la Fiat ca mecanic, Felice a devenit apoi, printr-o împrejurare neprevăzută, salariatul lui Vincenzo Florio pentru ca în scurtă vreme să urce, datorită talentului său, pe înaltele trepte ale gloriei sportive. Alături de acești alergători străluciți, lumea curselor a cunoscut și cîțiva așa-numiți piloți-gentlemeni. Aceștia se distingeau printr-o indiferență față de mașinile pe care alergau și față de aspectele tehnice ale curselor. Astfel de piloți contau, atunci cînd alergau într-o competiție, doar pe conștiinciozitatea mecanicului lor. După încheierea cursei, ei lăsau mașina în traseu și nu se mai interesau de ea. De aceea, nu ne mirăm faptul că Alfonso de Portago a declarat că nu și-ar putea distinge automobilul dintre celelalte decît dacă i-ar face un semn distinctiv.

Printre marii piloți ai trecutului se numără și Rudolf Caracciola. Născut în Germania și devenit apoi cetățean elvețian, Carratsch, cum îi spuneau prietenii, a fost un talent excepțional, comparabil în lumea sporturilor cu finlandezul Nurmi, cu americanul Owens sau cu brazilianul Pelé. Pe vremea aceea însă oamenii de talia lui Caracciola erau puțini. Odată cu trecerea anilor, cu perfecționarea mașinilor și cu modificarea condițiilor de concurs, numărul așilor a crescut. Rînd pe rînd, piloții cu blazon și avere dispar iar în locul lor apar alții cu un profil nou.

Dumitru LAZAR
(Va urma)